

vende tilbage til de tidligere Tilstande, tror jeg, man tager ganske fejl. Det bliver Udgiftsbudgettet, der kommer til at præge vor Finanslov, og som kommer til at blive bestemmende for Indtægterne. Vi maa tilvejebringe Indtægter af en bestemt Størrelse. Det vil nok de kommende Finansaar vise.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg troede, at Forholdet i det kommende Aar, og det maa vel forstaas som 1920—21, vil stille sig omtrent som i indeværende Finansaar. Ja, jeg er forberedt paa det værste, paa, at de normale Udgifter vil være overordentlig store. Der forberedes, og maaske gennemføres der snart, en ny Lønningslov for Statens Tjenestemænd. Den vil koste mange, mange Millioner, og de kan kun afholdes gennem den rent ordentlige Indtægt. Jeg kan ikke tro, at man i stor Maalestok vil tage sin Tilflugt til Laan. Men naar der nu, efter hvad vi ved, vil blive optaget et meget stort Laan af andre Grunde, af meget lykkeligere Grunde end dem, af hvilke vi tidligere har maattet afholde Laan, var det dog maaske rigtigt i dette Laan at tage et Beløb med for at sikre vor Kassebeholdning en Tid.

Jeg ser saaledes paa Forholdene, som jeg her har sagt. Rigsdagen maa være forberedt paa, at Indtægterne maa skaffes til Veje, og ikke mindst, hvis Rigsdagen med saa stor Ihærdighed, som Tilfældet hidtil har været, aldeles ikke vil regne med, at en Udgift kan standses eller vente, men regner med, at Indtægten altid vil være til Stede.

N. Neergaard: Det, der først og fremmest vækker mørke Forventninger, er den overordentlige Usikkerhed, der synes at være i hele vor Finansførelse, hele vort finansielle Grundlag. Det er klart, at vi ikke kunde vente at komme gennem Verdenskrigen uden at maatte baade tilvejebringe meget betydeligere Indtægter og forøge vor Gæld. Jeg er nu, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige til den højtærede Finansminister, ikke enig med ham i hans Bedømmelse af Vægten af den Gældsbyrde, der kommer i Fremtiden. Jeg mener, at det Beløb af langt over 40 Mill. Kr. i Renter og faste Afdrag, som vil være nødvendigt alene med den nuværende Gæld, og som altsaa vil blive meget betydeligt forøget ved i hvert Fald endnu et Laan, er en Byrde, som vil tyngge meget haardt i Fremtiden. Men det er først og fremmest Usikkerheden, jeg tænker paa,

at vi kan være udsatte for, at Finansministeren efter at have udtalt finansielle Formodninger og Forhaabninger og Skøn for det kommende Aar af den Art, som det skete i sidste Efteraar, et Par Maaneder efter kommer og afslører for os et saa kolossalt Underskud som det, der den Gang skulde dækkes ved Laan.

Den højtærede Finansminister har ogsaa meget forandret sin Anskuelse om, hvad der maatte være det normale Budget efter Krigen. Vi debatterede netop dette Spørgsmaal i Fjor Efteraar. Den højtærede Finansminister talte den Gang om et Normalbudget paa ca. 200 Mill. Kr. (Afbrydelse af *Finansministeren*). Jo, det var netop det, der var Genstand for vor Debat den Gang, og jeg mente, at den højtærede Finansministers Skøn var meget for lavt — det vil ærede Medlemmer vistnok kunne huske. Nu nævnedes den højtærede Finansminister et meget højere Tal, et Tal, der ikke staar i noget som helst Forhold til den Forringelse af Pengeværdien, altsaa til den Hævning af Prisniveauet, der har fundet Sted. Vi kommer dermed op til henved det 4-dobbelte af, hvad der var vort Budget før Krigen. Og det vil ses, at det er en overordentlig stærkt forøget Byrde for Skatteydere, selv naar alt Hensyn er taget til Pengenes synkende Værdi.

Finansministeren (Brandes): Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Udgift paa 200 Mill. Kr. for Finansaaret eller for kommende Finansaar er jeg sikker paa at have sagt allerede for lang Tid siden i Rigsdagen, at der ikke var nogen som helst Mulighed for at komme ud af det med dette Beløb. Jeg har fuldkommen sikkert sagt, at man maatte langt højere op.

Jeg vil gerne med Hensyn til Spørgsmaalet om Statsgældens Forøgelse, overhovedet om Budgettets store Forøgelse, gøre opmærksom paa, at ogsaa Staten maa regne med, at Pengene ikke mere har den samme Værdi som tidligere. Det er indlysende, at naar det for alle gælder, at Indtægt og Udgifter sættes op til det 3—4-dobbelte, og det er jo netop Tilfældet, kommer Staten uvilkaarlig til at følge med. Det kommer ogsaa af, at Kronen ikke har den Værdi, som den har haft før. Hvis 1 Kr. nu betød det samme som i 1914, vilde Staten ikke behøve at sætte Tjenestemænds Lønninger op med 100 pCt.

Jeg tror, man maa tage Forholdene, som de er, og hellere se den Kendsgerning